

[Statsministeren]

ministeriet dateret den 6. august 1992 fremsendt til Folketingets Markedsudvalg, og det har ganske små bogstaver – jeg tror, man kan fornemme, hvor små de egentlig er – og i dette notat: »Liste over mindre vigtige direktiver og retsakter«, og de tre retsakter, vi har været inde på, er nævnt, men jeg siger ikke mere om det på nuværende tidspunkt; det gør jeg ikke!

Jeg vil derimod gøre noget andet, og det vil være at bidrage til opklaringen af tempoet i dagene fra begyndelsen af november måned sidste år og frem til rådsmødet, som jeg synes er vigtigt, for det kan i denne fase vise, hvad det egentlig var, der skete. For det er jo rigtigt, som flere ordførere har været inde på, at der skete et voldsomt temposkift i den allersidste fase af det belgiske formandskab. Jeg tror, at alle har kommenteret det, men jeg vil godt benytte lejligheden til at gå lidt tættere på. Jeg tror, man kan sige det sådan, at i et dokument dateret den 10. november 1993, som Sundhedsministeriet modtager den 17. november, anfører formandskabet, at det på baggrund af drøftelserne i arbejdsgruppen og i lyset af Kommissionens ændrede forslag nu har udarbejdet et arbejdsdokument til delegationernes og Kommissionens tjenestegrenes overvejelse. Dette dokument er rensat for alle noter og fodnoter, og jeg kan oplyse, at det af indberetningen fra EF-repræsentationen i Bruxelles fremgår, at den videre procedure må anses for at være uafklaret, og at formanden for det belgiske formandskab lægger op til, at der formentlig skal udarbejdes et nyt kompromisdokument. Så det indtryk, man har så sent som i slutningen af november måned, var, at alt tydede på, at der ville ske en yderligere udtrækning af proceduren, når det gjaldt beslutningen om dette direktivforslag.

Jeg nævner det for at bekræfte det, flere har været inde på – det gælder både hr. Peter Due-toft, fru Lone Dybkjær, hr. Ove Fich og andre – at der sker det i den allersidste fase op til jul, at der pludselig under mere eller mindre hårde forhandlinger – måske også uden for rådslokalet – opnås et kvalificeret flertal, og i det øjeblik det sker, skærer det belgiske formandskab igennem.

Det er den type pludselige beslutningsprocesser, som vi naturligvis skal være ekstremt forberedt på, og derfor vil jeg gerne erklære mig enig i det, jeg blev spurgt om af flere, nem-

lig at vore kontakter til de andre lande på et meget tidligt tidspunkt og hele vejen igennem skal være så intense som overhovedet muligt.

Der var også et andet lille bilag, men det lægger jeg til side og vil i øvrigt til sidst gerne gøre et par bemærkninger af mere præcis karakter, nemlig: Hvad gør vi i den konkrete sag fremover? Jeg skal være meget kortfattet.

For det første vil jeg gerne gøre opmærksom på, at Kommissionen jo fortsat kan ændre sit eget og Rådets forslag. I denne fælles holdning, man har vedtaget, kan Kommissionen til enhver tid gå ind med nye forslag. Jeg skal ikke gentage, hvad der allerede er blevet sagt, men når vi har udtalelserne fra Den Videnskabelige Komité, har Kommissionen med tæt pres fra den danske regering fortsat mulighed for at gå ind og ændre.

Hvad angår den anden behandling i Parlamentet, skal jeg også her blot bekræfte det, hr. Ove Fich og flere var inde på, nemlig at der dels foreligger en række konkrete ændringsforslag fra Parlamentets første behandling, dels indebærer Rådets ændring af Kommissionens eget forslag, at Parlamentet har lidt større frihedsgrader til at gå ind med konkrete ændringsforslag ud over dem, man allerede har foreslået i denne fase.

Endelig er der den sidste fase under kompromisforhandlingerne mellem Parlamentet og Rådet – den såkaldte forligsprocedure.

Til sidst har vi som vores bagstopper og nødbremse det, jeg også gerne vil bekræfte i dag, nemlig den såkaldte miljøgaranti, som regeringen som nævnt er indstillet på at løfte.

Endnu en gang vil jeg gerne sige tak for en god debat – i hvert fald på hovedstrækningerne – og tak for den brede opbakning bag den procedure, som jeg synes det er utrolig vigtigt at alle Folketingets partier kan samles om. For som nævnt af flere andre tror også jeg, at dette her til syvende og sidst gælder den nationale interesse, som i den form for procedure bør kunne samle os alle sammen, og det glæder mig meget i dag.

Hermed sluttede forhandlingen.